

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Roma (Włochy) w dniu 5 listopada 2024 r. – CP / Commissione Territoriale per il riconoscimento della Protezione Internazionale di Roma – Sezione procedure alla frontiera II

(Sprawa C-759/24, Campelli ⁽¹⁾)

(C/2025/385)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona inicjująca postępowanie przed sądem odsyłającym: CP

Druga strona postępowania: Commissione Territoriale per il riconoscimento della Protezione Internazionale di Roma – Sezione procedure alla frontiera II

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, a w szczególności art. 36, 37 i 38 dyrektywy 2013/32/UE ⁽²⁾ w związku z jej motywami 42, 46 i 48 i w świetle wykładni art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (oraz art. 6 i 13 EKPC), stoi na przeszkodzie temu, by ustawodawca krajowy, który jest uprawniony do zezwalania na sporządzanie wykazów bezpiecznych krajów pochodzenia oraz do regulowania kryteriów, którymi należy się kierować i źródeł, z których należy korzystać w tym celu, wskazywał również bezpośrednio, w drodze aktu prawa pierwotnego, państwo trzecie jako bezpieczny kraj pochodzenia?
- 2) W każdym razie czy prawo Unii, a w szczególności art. 36, 37 i 38 wspomnianej dyrektywy również w związku z jej motywami 42, 46 i 48 i w świetle wykładni art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (oraz art. 6 i 13 EKPC), stoi na przeszkodzie co najmniej temu, by ustawodawca uznał państwo trzecie za bezpieczny kraj pochodzenia bez udostępnienia i zweryfikowania źródeł uzasadniających to uznanie, uniemożliwiając w ten sposób osobie ubiegającej się o azyl zakwestionowanie – a sądowi zbadanie – ich pochodzenia, autorytatywności, wiarygodności, znaczenia, aktualności, kompletności, a w każdym razie ogólnie ich treści, oraz dokonanie własnej oceny, czy spełnione są określone w załączniku I do tej dyrektywy materialne przesłanki takiego uznania?
- 3) Czy prawo Unii, a w szczególności art. 36, 37 i 38 wspomnianej dyrektywy w związku z jej motywami 42, 46 i 48 i w świetle wykładni art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (oraz art. 6 i 13 EKPC), należy interpretować w ten sposób, że w ramach trybu przyspieszonego procedury granicznej [wobec osób pochodzących z] kraju pochodzenia uznanego za bezpieczny sąd może w każdym przypadku skorzystać z informacji o kraju pochodzenia, uzyskanych niezależnie od źródeł, o których mowa w art. 37 ust. 3 dyrektywy, przydatnych do ustalenia, czy zostały spełnione określone w załączniku I do tej dyrektywy materialne przesłanki takiego uznania?

⁽¹⁾ Niemiejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (przekształcenie) (Dz.U. 2013, L 180, s. 60)

- 4) Czy prawo Unii, w szczególności art. 36, 37 i 38 wspomnianej dyrektywy oraz załącznik I do niej w związku z motywami 42, 46 i 48 tej dyrektywy i w świetle wykładni art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (oraz art. 6 i 13 EKPC), stoi na przeszkodzie uznaniu państwa trzeciego za „bezpieczny kraj pochodzenia”, jeżeli w państwie tym istnieją kategorie osób, w odniesieniu do których państwo to nie spełnia określonych w załączniku I do tej dyrektywy materialnych przesłanek takiego uznania?
-